

Inleiding

Onze voorvaders -de oude Israëlieten van de 12 stammen- leefden doorgaans in een geheel andere gedachtekring dan wij. Wij leven meer individualistisch, terwijl zij meer voor elkaar als volk leefden. Zij waren zich bewust dat hun gemeenschap met Jahweh onafscheidelijk verbonden was aan de gemeenschap met Zijn volk en land. Immers, het verbond was met het gehele volk opgericht, en daarbij was het land hun gegeven ter erfenis. Het vooruitzicht was, dat Jahweh in de toekomst onder Zijn volk zou komen wonen en er volkomen vrede tot stand zou komen. De vrome Israëliet richtte zijn geloofsoog dan ook meer op die heerlijke toekomst van zijn volk en land, dan op een eigen persoonlijk heil, zoals dat nadien onder de christenen alom leeft. Met zijn volk en land voelde de Israëliet zich verbonden. Heel zijn leven was voor zijn volk, sterk nationalistisch, voor zijn stam, voor zijn geslacht en voor zijn gezin. In de toekomst van zijn volk zag hij zijn eigen toekomst verankerd en verzekerd. Hij wist dat Jahweh Zijn volk nooit zou vergeten, en dat na een tijdelijke kastijding de wederaanneming zou volgen. Hij geloofde dat het verbond dat eens hersteld en hernieuwd zou worden onverbreekelijk zou zijn. Zie o.a. Leviticus 26:42, Deuteronomium 4:29, 30:1-10, 32:15-43.

Dat was de hoop der Israëlieten, dat de Messias/Gezalfde zou komen en het koninkrijk van Elohim weder op zou richten. Louter en alleen op het verbond rustte de verwachting van onze voorvaders. Zij wisten dat Jahweh Zijn volk liefhad. Zie Jeremia 31:31, Micha 7:19.

Zij wisten dat de dag der gerichtten een doel heeft, want Jahweh zal Zich over Zijn volk weder ontfermen en Zich wreken aan Zijn vijanden. De belofte van het verbond dat de Silo zou komen, begon vaste vorm aan te nemen in de komst van David. Ten volle zal dit zijn vorm aannemen wanneer David of een Davidstielg in de eindtijd zal regeren over het herstelde Israël der twaalf stammen die in de verstrooiing waren. Zijn rijk zal een rijk van vrede en recht zijn, met grote geestelijke en materiële zegeningen.

Jahweh zal Zijn volk weer aannemen, Zijn volk dat aan de heidenen gelijk was geworden, vervreemd van de verbonden en beloften. Dan ontvangt Zijn volk een nieuw hart en vaste geest, zie Micha 5:11, Joel 2:28, Jesaja 44:21, 43:25, Jeremia 31:31, Ezechiël 11:19, 36:25.

De periode van herstel zal aanvangen in het Messiaans Vrederijk. Ziekte kan geheel uitgebannen worden, en uiteindelijk zal de dood verslonden worden tot overwinning. Abraham zag reeds uit naar de komst van het nieuwe hemelse Jeruzalem, de stad met fundamenten. Hebreeën 11, waar de woonplaats is der Gemeente, de 144.000, het Huis des Vaders. Die stad zal positie innemen boven het herstelde aardse Israël, als een soort verbindingssatelliet. Maar dat zijn aparte onderwerpen, die in aparte brochures behandeld zijn.

De Verbondsstructuur

Een verbond is een verdrag tussen mensen, vorsten en vazallen, etc., zoals we dat in de geschiedenis veelvuldig in gebruik zien

Er is altijd een voorgeschiedenis voorafgaand aan het verdrag, waarin een land of vorst zijn vazallen weldoet en dan een verdrag met hen sluit. In het verdrag zijn er de bepalingen waaraan de vazal en ook de vorst zich verplichten deze te houden. In het verdrag wordt tevens de vergelding opgenomen, bij gehoorzaamheid zegen, bij ongehoorzaamheid de vloek of straf. Op gelijke wijze maakte Jahweh als Grootvorst een verdrag met Zijn vazal Israël. De voorgeschiedenis is de trouw en weldadigheid welke Jahweh heeft bewezen aan Zijn volk, door hen uit Egypteland te leiden en het land Kanaän te geven. In Jozua 24 lezen wij de verbondssluiting, waarin:

- a) de weldaden van Jahweh uit het verleden worden opgesomd
- b) de plichten van Israël worden genoemd
- c) met de belofte van zegen en bedreiging van de vloek (de bergen Ebal en Gerizim).

Het verdrag is enerzijds zakelijk, anderzijds is de plicht vrijwillig, waarbij het loon groot is en de bedreiging gewis. Israël is door Jahweh genomen uit pure liefde. Liefde verplicht tot vrije wederliefde. Zakelijkheid en goedheid sluiten elkaar in een verbond niet uit. Door middel van het verdrag heeft Jahweh Israël de mogelijkheid gegeven dat het zijn eigen welvaart kon bewerken. Jahweh had ook Israël in de watten kunnen leggen, door b.v. blijvend het manna te laten regenen, zodat het niet het land zou behoeven te bebouwen. Hij had goud als stenen kunnen laten delven, zodat het schatrijk zou zijn geworden. Maar nee, Hij verschafte Israël gezondheid bij gehoorzaamheid, zodat het met de gegeven middelen **eigen** welvaart

De verbondskist of ark

kon bewerken! Bij ongehoorzaamheid zou Jahweh de vloek zenden. De grootste weldaad welke Jahweh in het verleden Zijn volk heeft bewezen is, dat Hij het volk uit de slavernij van Egypte heeft geleid door een Hoge Arm en wondertekenen. Steeds horen we het: **“Ik ben Jahweh, die U uit het diensthuis Egypteland heb uitgeleid”**. Jahweh beroept Zich er niet op dat Hij hemel en aarde gemaakt heeft en alles wat daarop is. Nee, niet de scheppingswerk, maar Zijn actie in de geschiedenis tot redding en bevrijding van Zijn volk is bepalend in Zijn verbond met Zijn volk. Hij eist trouw van Zijn volk op grond van Zijn weldaden, niet als een Sinterklaas of ondernemer die mensen exploiteert, zie Deuteronomium 7:6-10

Israël trad toe in het verbond en leefde erin. Het verbond was geen deel van Israëls religie; nee, het verbond of verdrag wás de religie. Steeds werd het volk eraan herinnerd en erop teruggeworpen door de profeten dat het door Jahweh uit Egypte was geleid, uit het diensthuis, waaruit menselijkerwijs geen ontkomen mogelijk was. Israël was uit een onmogelijke situatie verlost. De

verbondswaarden beginnen er zelfs mee, zie Exodus 20 en Deuteronomium 5, en ook Jeremia 16:14, 23:7: “Ik ben Jahweh, Uw Elohim, die U uit het diensthuis van Egypte heb uitgeleid”. Jahweh is geen dode God zoals de andere goden, geen onmachtige, maar de levende en actieve, de Ik ben die Ik ben, de Ik zal zijn, die zeer nauw bij het lot van Zijn volk betrokken is. Hij grijpt in als het nodig is en verwerft daarmee het alleenrecht op Zijn volk. De verlossing uit Egypte is alzo het beginpunt van de verlossing van Zijn volk. De uiteindelijke verlossing uit het moderne Grote Babylon is het eindpunt.

Als bekroning en gunst gaf Hij aan Zijn volk het land Kanaán, op voorwaarde van gehoorzaamheid. Israël kon door ontrouw deze heilsgave verliezen, en ze heeft metterdaad het land weer verloren. Jahweh wilde Zijn Rijk op aarde herstellen, Zijn heerschappij terugwinnen op de satan, die tijdelijk dat recht heeft verkregen. Dat vereiste strijd, zie Genesis 3:15, een langdurige strijd van wel 7 aionen of tijdvakken van 1000 jaar. Israël zou Zijn doel dienen te verwerklijken, waarbij Hij heel nauw betrokken blijft, opdat Zijn Rijk zal worden gevestigd en de vrede op aarde hersteld. Dát is de heilsgeschiedenis in het kort. Die heilsgeschiedenis is aan het verdrag of verbond van Jahweh met Israël gekoppeld, waarin de hogere leiding van Jahweh met Zijn volk tastbaar wordt. Het gaat in de Bijbel o.a. om déze diepe grondgedachte en niet zozeer om de inkleding van de verhalen van de Bijbelschrijvers. De oude Israëlieten waren niet zo kritisch als de moderne theologen met hun schriftkritiek. Men had het oog op het grote doel van Jahweh.

Jahweh maakte een verdrag met Zijn volk en het volk beaamt de overeenkomst. Wie het verdrag schendt, zal met zijn eigen bloed de schending weer ongedaan dienen te maken. En, Israël heeft het verbond geschonden en is daarna verdreven uit het land Kanaán. Er is echter uitzicht op herstel, op verbondsvernieuwing via de Middelaar des Verbonds, die Zijn leven gegeven heeft voor Zijn volk, om hen te kunnen hertrouwen, weder aan te nemen. Het hernieuwde verbond heeft echter wel een ander karakter. Het is

geen vernieuwing van het Sinaitisch verbond. Er komt een nieuwe landgave en nieuwe verzameling van de 12 stammen in de verstrooiing. Israël ontvangt een nieuw hart, een nieuwe geest, Ezechiël 11:17-20, Jeremia 30-33. En dat alles onverbreekelijk en onvoorwaardelijk! Het oude verbond was een afschaduwing van dit hernieuwde. Door de gerichten en straffen heen brengt Jahweh Zijn volk tot inkeer en tot Hem terug. Nu is het volk Zijn enig en volkomen eigendom, een kostbaar bezit (segullah). Zijn volk was geplant als een edele wijnstok in Kanaän, Jesaja 5:2, Jeremia 2:21. Hij zal Zijn volk opnieuw planten, zie Jesaja 61:3, Jeremia 24:6, 32:41, 42:10, Ezechiël 36:36, Amos 9:15. Waar? Volgens 2Samuel 7:10, in een Noordelijk gelegen kustland(en). Psalm 46-48 en Zacharia 6:8-9.

Wat is een verbond?

Zie Van Dale's groot woordenboek: overeenkomst.

En een testament: in geldige vorm opgemaakte beschikking waarbij iemand als erflater beslist wat na zijn dood, inzonderheid met zijn vermogen, zal geschieden. Dus een uiterste wil.

Hoe en waar komt de naam verbond in de Bijbel voor en met welke betekenis?

Zie Bijbels historisch woordenboek:

“In het O.T. is ‘verbond’ het belangrijkste woord dat de relatie aanduidt tussen God en mens, vaak ook voor die tussen de mensen onderling. Het verbond geldt voor altijd, Maleachi 2:14, en wordt gesloten met sacrale gebruiken.

Het Nieuwe Verbond is, wat het goddelijk initiatief en de partners betreft, gelijk aan het Oude, maar het wordt vernieuwd in de intensiteit en totaliteit

Jesaja 55:1-5 wordt aan Israël het eeuwige verbond gegeven.

Diatheke betekent ook ‘regeling’

Paulus ziet een breuk. Het Oude Verbond als Sinai en Hagar, en het Nieuwe als vrijheid in Christus, Galaten 4:24.

Het ware geloof sluit, over de Wet heen, weer aan bij Abraham, de vader der gelovigen, waar de beloften in Christus ja en amen worden.

No.1 = Zie Strongs: 1285 Beriyth (be-reeth' 1) covenant, alliance, pledge

No 2 = Zie Strongs “**testament**”: 1242 diatheke {dee-ath-ay'-kay}

No.1 en 2 kan niet tegelijk waar zijn. Een testament is geen verbond.

Oud en nieuw verbond

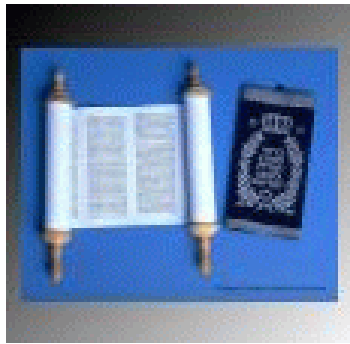
Het door mensen gemaakte onderscheid tussen hetgeen zich afgespeeld heeft vóór de Heiland, hetgeen men het ‘Oude Testament’ noemt, en hetgeen zich tijdens Zijn leven en daarna afspeelde, dat men het ‘Nieuwe Testament’ noemt, is onjuist.

Dit zijn menselijke uitdrukkingen die voor veel verwarring en onbegrip hebben gezorgd. Men meent alzo dat bij de profeet Maleachi het Oude Testament eindigt, en het Nieuwe Testament bij Mattheus begint. Het O.T. zou voor de Joden zijn, het N.T. voor de kerk uit de heidenen. Maar zo is het niet! Johannes 10:35 *Indien [de] [wet] die goden genaamd heeft, tot welke het woord Gods geschied is, en de **Schrift niet kan gebroken worden**;*

De evangeliën zijn niets anders dan een regelrechte voortzetting van de Godsopenbaring aan Zijn uitverkoren volk Israël, de schapen Zijner weide, en **niet** aan vreemde volkeren of andere rassen. Israël is het koninkrijksvolk. De scheidbrief was gegeven aan het afkerige Israël, maar na de dood van haar Man is zij vrij te hertrouwen. Elohim zendt Zijn ex-vrouw de woestijn der volkeren in (de verstrooiing) en komt daar tot haar met een nieuw huwelijksaanzoek.

Algemeen meent men dat het zgn N.T. niet meer over het letterlijke Israël zou handelen, maar over het geestelijke. En men meent dat in het zgn N.T. de sabbat zou zijn afgeschaft en overgegaan

naar de zondag. De zgn kerk uit de heidenen mocht niet meer aan die zgn 'Joodse sabbat' terugdenken!

De tora is het verbond

Dit heeft tot groot verval geleid, tot een negatie van de Wet en de profeten. Men is het zicht op Israël totaal kwijtgeraakt. En ook daardoor het oog voor de beloften van herstel van Israël, daar men deze projecteerde op de kerk.

Wanneer wij in onze tijd weer oog kregen voor Israël, voor het wáre Israël der twaalf geslachten, wonend in en rond kustlanden rond de

Noordzee, Amerika, Canada, Zuid Afrika, Australië en Nw Zeeland (het Angel Saksische blanke ras), wordt de Schrift voor ons levend. Dan gaan wij het bedrog zien van wat zich in deze wereld afspeelt. **De Schrift spreekt nergens over een oud en een nieuw testament, maar spreekt alleen over een oud en (ver)nieuw(d) verbond met steeds hetzelfde volk Israël; als één volk, bestaande uit twee huizen en twaalf stammen.**

Hierbij is vergissing uitgesloten, zie Jeremia 30 tot 33. En vooral Jeremia 31:31-34. Israël moet en zal in nationale zin hersteld worden om die geweldig hoge roeping van Elohim te kunnen vervullen, n.l. om voor de andere volkeren der aarde tot zegen te zijn.

Voor Israël geldt steeds dezelfde WET, onveranderlijk, waarvan het 4e gebod de Sabbat het **zegel of kenmerk** is voor het Israëliet-zijn in de praktijk. Israël is wel ongehoorzaam geweest en de sabbat tijdelijk kwijtgeraakt. Elohim heeft de sabbat nooit afgeschaft, en ook Zijn trouw aan Israël niet gekrenkt!

Wij moeten even goed nadenken. Een testament is iets geheel anders dan een verbond. Een verbond is een overeenkomst; een testament is een laatste wilsbeschikking. Een testament wordt pas van kracht wanneer de testamentmaker sterft.

Wanneer men meent dat er sprake zou zijn van een testament, zoals vertaald, dan zou Jesjoea **erflater** zijn. Maar dat is Hij niet. Hij is **erfgenaam**, en wij zijn mede-erfgenamen, Romeinen 8:7; Hebr.1:2. Elohim Zelf is de erflater, en Hij is onsterfelijk. Hoe zit dat dan?

Dat komt door de foutieve vertaling van het woordje 'diathèkè' uit Hebr.8, alsook 9:14, dat vertaald is door 'verbond'. In vers 15 vertaalde men ditzelfde woord ineens door 'testament'. Hoe dat zo? Een testament is iets heel anders dan een verbond, zoals wij zo even zagen. Men heeft niet goed begrepen wat het woord 'diathèmenos' inhield. Dat heeft men vertaald door 'testament-maker'. Maar het gaat hier in het geheel niet om een testament, het gaat hier om een verbond!

Dus had men dit moeten vertalen door '**Verbondmaker**', zie Mattheus 26:28. Om te weten wat een verbondmaker was moeten wij terug naar Genesis 15:9-17. Een dier dat geslacht was en in twee delen gedeeld, was een **verbondmaker**. Zolang het dier leefde had het verbond geen kracht. Pas als het geslacht en in twee delen was gedeeld ging men tussen die twee delen door en was het verbond van kracht geworden.

Op gelijke wijze sloot Elohim met Israël Zijn verbond, dat vernieuwd moest worden vanwege de breuk van het volk. Daartoe moest de Messias komen en sterven. Pas ná Zijn dood kon het oude verbond vernieuwd worden en van kracht zijn. Dus is de Heiland géén erflater, maar **Verbondmaker!** Daartoe gaf Hij Zijn leven! Versta dit goed. Niet dat de Heiland Zelf het verbond gemaakt heeft, maar **IN** Hem is het verbond gemaakt, bevestigd. Elohim was in de Gezalfde de wereld met Zichzelf in het reine brengend.

Door de 'testament-gedachte' op de Bijbel toe te passen zijn de begrippen OUD en NIEUW testament ontstaan. Dat is fout. Het betreft één verbond! Toen dat verbond geschonden werd door het volk, kon het alleen van Elohimswegen worden vernieuwd. en dat is geschied in en door de Heiland.

Wij zouden beide Schriftgedeelten beter anders kunnen noemen, n.l. datgene wat nu O.T. wordt genoemd, de *Hebreeuwse boeken*. En datgene wat nu N.T. wordt genoemd, de *Griekse boeken*.

Israël zal onder het vernieuwde verbond wederom de sabbat houden en zich daarin verheugen. Ook al de Feesten en Hoogtijden zal Israël weer vieren. Jesaja 66.

Wij kunnen het volgende stellen: Jesjoea is geen Erflater, maar Erfgenaam van God, en wij mede-erfgenamen met Hem, Hebreeën 1:2; Romeinen 8:7. Elohim Zelf is Erflater. In Hebr.8 en 9:14 is diatheke eerst vertaald als ‘verbond’ door de S.V., en in 9:15 ineens als ‘testament’, alsof daartussen geen verschil is. In vers 16 en 17 staat **niet** ‘Testamentmaker’, maar ‘Verbondmaker’ (diathemenos). In Jesjoea als Verbondmaker sloot Elohim het verbond met Israel.

De NBG-vertaling heeft in Mattheus 26:28; Markus 14:24; Lukas 22:20; 1 Cor.11:15; 2 Cor.3:6,14 wel correct vertaald; maar andere plaatsen niet.

De Gereformeerde Verbondsleer

In de Gereformeerde verbondsleer komt het er op neer dat het verbond in de Bijbel altijd “genade verbond” zou zijn. Verbond is iets anders dan een contract, daar God de alleen schenkende is. De verbondsverplichting voor Israël is ..... het gelovig aannemen! Het is dus geen contract tussen twee gelijkwaardige partijen en partners.

Juridisch zullen wij het verbond spoedig misverstaan, als iets dat analoog is aan menselijke vormen. Zulk een verbond, dat de een alles geeft en de ander alles ontvangt, bestaat op aarde immers niet. God blijft geven, al maar door, zonder tegenprestatie. Er kan geen sprake zijn van Roomse verdienstelijkheid, noch van Piëtistische wettische heiligmaking. Zelfs een huwelijksverbond is met dit verbond niet te vergelijken.

Wanneer de gereformeerde kerken over het verbond spreken, bedoelt men daarmee de verhouding tussen God en mens: Gods

beloften, en ons antwoord daarop. Het verbond veronderstelt dan ook het handelen Gods met ons in Zijn grote daden.

In het verbond zegt God: *Gij zijt Mijn volk, en Ik ben uw Elohim.*

De Wet is afkondiging van Zijn wil, belofte en toezegging (dus een vorm van Evangelie). Door het verbond is er afzondering, een apart zetten of heiligen. Door het verbond is Israël Gods volk geworden met een bijzondere roeping om een koninkrijk van priesters te zijn. Israël is de voortzetting van het ‘Vrouwenzaad’ om het Godsrijk te verwerkelijken.

De kerk stelt dat zij de plaats van Israël heeft ingenomen, en dat zij het nieuwe geestelijke Israël is geworden naar het Nieuwe Verbond. De kerk past 1Petrus 2:9 op zichzelf toe. Het Oude Verbond is voor Israël, het Nieuwe Verbond voor de kerk. Voor Israël ontwikkelde de geschiedenis zich naar een doel, en andere volkeren misten zulk een doel, en zagen niets dan de kringloop der natuur. Israël had een doel voor ogen, n.l. het Godsrijk op aarde. En ook de kerk van het Nieuwe Verbond heeft een doel voor ogen, n.l. de komst van het Rijk Gods.

In het O.T. gaat het om een volk (laos, de Israël-volkeren), los van het persoonlijke geloof en bekering. In het N.T. gaat het om de Una Sancta (heilige vereniging), de kerk als volk van God, Mattheus 28:19. Het gaat om het grote geheel, de kerk, en niet primair de redding van individuen.

Dit is de visie van de Gereformeerden.

Luther heeft weinig opgehad met de verbondsleer.

Calvijn zag echter de kerk in een verbondsverhouding tot God. Deze verbondsleer komt neer op:

1. Krachtens Gods verbond neemt Hij zondaars in Christus aan
  2. Dit verbond is onwankelbaar (daardoor is de Gereformeerde onwankelbaarheid ontstaan), en niets kan het verbond aantasten
  3. Iedereen binnen dit verbond dient de eer van Elohim te zoeken op alle levensterreinen
  4. Christus is het fundament van het Oude en Nieuwe Verbond.....
- “Het verbond met alle vadersen verschilt in wezen en zaak in het

geheel **niet** van het verbond met ons, maar is geheel en al hetzelfde. Alleen de bediening verschilde”. Calvinj Instituut II, 10,2.

Alzo kwamen de Calvinisten tot de kinderdoop als teken en zegel van Gods belofte, Die tot ons komt als wij er nog niets van verstaan, en niet als teken en zegel van **óns** geloof en **ónze** bekering. De kerk kon volkskerk blijven, verbondsmatig. Gods bedoeling gaat immers uit naar de volkeren. Verliest men dit uit het oog, dan krijgt men het Labadisme, een kerk van alleen ware gelovigen. Tot zover de Gereformeerde verbondsvisie, die naar men zegt voortkomt van Ursinus (zie Derk Visser ‘Ursinus’).

De Christelijk Gereformeerden spreken over drieërlei heilsverbond:

1. Het verbond der verlossing (de raad des vredes)
2. Het werkverbond
3. Het genadeverbond

De Heidelbergse Catechismus vereenzelvigt het genadeverbond met de heilsbedeling door de belofte des verbonds de ‘belofte van het Evangelie’ te noemen, in vraag 66.

In Genesis 3:15 vangt de heilsbedeling aan. Het inwilligen van het verbond maakt het verbond niet tot verbond. Heel het volk stond in het verbond. Elohim verbindt Zich aan het volk, en zij hebben de plicht zich aan Hem te binden. Het genadeverbond is onvoorwaardelijk.

Het Oude is hetzelfde als het Nieuwe Verbond, het hernieuwde. Het gaat om hetzelfde volk, om dezelfde wijngaard, maar met andere individuen, Mattheus 21:31, en om dezelfde olijfbom, met ingeënte takken.

A. Hellenbroek leerde dat het verbond alleen met de uitverkorenen was opgericht, en koppelde het verbond vast aan de verkiezing.

De reformatoren leerden anders. Bij hen was het geen absolute vereiste uitverkoren te zijn om deel te hebben aan het verbond. Elke Israëliet was bondeling en droeg dat merkteken in zijn vlees (de besnijdenis). Romeinen 9:4; Handelingen 2:39, 3:15.

Op die basis doopte men de kleine kinderen (dus niet alleen de uitverkorenen). De belijdenisgeschriften stellen niet dat men moet weten uitverkoren te zijn alvorens gedoopt te kunnen worden. Tot zover de verschillende visies op het verbond.

Israël

Er komt voor het volk der Joden ten tijde van Jesjoea (het toenmalige Israël) een geheel ander volk, namelijk het échte Israël dat in de verstrooiing was, zie Jak.1:1; Handelingen 26:7; Romeinen 9-11. Dat verstrooide Israël was aan de heidenen gelijk geworden, vervreemd van de verbonden en beloften. Wanneer men van iets vervreemd, heeft men er eerder deel aan gehad.

Het Nieuwe of hernieuwde Verbond is uitsluitend met dit verstrooide en verzamelde Israël opgericht, zie Jeremia 30-33 en Hebréeën 8:8-10

8 Want hen berispelde, zegt Hij tot hen: Ziet, de dagen komen, spreekt de Heere, en Ik zal over het huis Israëls, en over het huis van Juda een nieuw verbond oprichten;

9 Niet naar het verbond, dat Ik met hun vaders gemaakt heb, ten dage, als Ik hen bij de hand nam, om hen uit Egypteland te leiden; want zij zijn in dit Mijn verbond niet gebleven, en Ik heb op hen niet geacht, zegt de Heere.

10 Want dit is het verbond, dat Ik met het huis Israëls maken zal na die dagen, zegt de Heere: Ik zal Mijn wetten in hun verstand geven, en in hun harten zal Ik die inschrijven; en Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn.

Dus is er een volk waarmee Elohim Zijn verbond vernieuwt, opricht en voortzet, namelijk het Huis Israëls en het Huis Juda. Dit kan men toch moeilijk vergeestelijken? *Ps 33:12 Welgelukzalig is het volk, welks God de HEERE is; het volk, dat Hij Zich ten erve verkoren heeft.*

Over dat volk alleen is Zijn Naam uitgeroepen, *De 28:10 En alle volken der aarde zullen zien, dat de Naam des HEEREN over u genoemd is, en*

zij zullen voor u vrezten. *Ex 19:5 Nu dan, indien gij naarstiglijk Mijner stem zult gehoorzamen, en Mijn verbond houden, zo zult gij Mijn eigendom zijn uit alle volken, want de ganse aarde is Mijn;*

Ps 135:4 Want de HEERE heeft Zich Jakob verkoren, Israël tot Zijn eigendom.

Mal. 3:17 En zij zullen, zegt de HEERE der heirscharen, te dien dage, dien Ik maken zal, Mij een eigendom zijn; en Ik zal hen verschonen, gelijk als een man zijn zoon verschoont, die hem dient.

Is Japan, China of zwart Afrika ooit tot Zijn volk uitgeroepen?

Het gaat in de Schrift over een letterlijk volk, het volk Israël. Een geestelijk of adoptief-Israël is vreemd aan de Schrift.

De cultuurschok was dat de Apostelen zagen, dat hun verheidenste broeders aangenomen werden, door een gerechtigheid die **buiten de Wet** om geopenbaard werd. Dus niet door wetsgehoorzaamheid, besnijdenis of i.d., maar door het **geloof alleen!**

Tot de Israël-kwestie, waar dat volk terecht is gekomen, rond de Noordzee en Noord Amerika en Zuid Afrika en Australië met Nieuw Zeeland, komen wij later (en dat is reeds in andere brochures uitvoerig besproken), om niet aan het begin van onze studie over de verbonden de gehele Israël-visie te behandelen en het verbond te vergeten.

Uit Calvijn blijkt duidelijk dat hij niet over een geestelijk Israël, maar over een letterlijk volk spreekt.

‘Al de volkeren’ zijn dan ook volkeren behorend tot het vrouwenzaad, waaraan het Evangelie van het Koninkrijk moet worden gepredikt. Het Slangenzaad ontvangt de vloek, en zal uiteindelijk worden vernietigd, zie Jesaja 14

21 Maakt de slachting voor zijn (dat is van de koning van Babel, een nazaat van de gevallen morgenster, de zoon des dageraads, vers 11 PM) kinderen gereed, om hunner vaderen ongerechtigheid wil; dat zij niet opstaan, en de aarde erven, en de wereld vervullen met steden;

22 Want Ik zal tegen hen opstaan, spreekt de HEERE der heirscharen, en Ik zal van Babel uitroeien den naam en het overblijfsel, en den zoon en den zoonszoon, spreekt de HEERE.

23 En Ik zal hen stellen tot een erve der nachtuilen, en tot waterpoelen; en Ik zal hen met een bezem des verderfs uitvagen, spreekt de HEERE der heirscharen.

En wie die kinderen zijn, het slangenzaad, zie Johannes 8:44. Zij mogen de nieuwe aarde niet beërven! Het Koninkrijk Gods is voor het vrouwenzaad, Genesis 3:15. De verloren schapen, zie Mattheus 10:6, 15:24.

Het N.T. blijft over het letterlijk Israël spreken en handelen. De Bijbel is expliciet voor Israël. Jezus was geen universeel Leraar. In een voorwoord van de Nederlandse vertaling van de Koran weerlegt men het goed, dat Jesjoa geen universeel Leraar was..

Romeinen 9:6-8 niet Abrahams vleeselijke kinderen, d.w.z. van Hagar en Ketura, maar Izaak is het zaad der belofte, een Goden zoon, waaruit Israël is voortgesproten, en dát wordt gerekend voor hét heilige zaad, het vrouwenzaad.

Het zogenaamde ‘geestelijke’ Israël in het O.T. is geen geestelijk zaad buiten Israël, maar is het vleeselijke zaad van Israël, uit Izaak voortgekomen, die een kind der belofte was, uit de Geest verwekt, daar Abraham en Sara verstorven waren.

Jezus, Petrus en Paulus zagen de Joden van hun dagen niet als het gehele Israël, want Joh.8:44 zegt anders. En ook Paulus ziet uit naar zijn broeders, Handelingen 26:7, Romeinen 9-11, tot hun bekering. En zie Mattheus 21:43, waar de Heiland zegt: *Daarom zeg Ik ulieden, dat het Koninkrijk Gods van u zal weggenomen worden, en een volk gegeven, dat zijn vruchten voortbrengt.*

De Joden waren de onvruchtbare vijgenboom-natie.

De motivatie voor het oprichten van het verbond

Verbond heeft te maken met verbinden, het aan elkaar verbinden van twee partijen of meerdere personen. Dit begrip van het verbond heeft men toegepast op de verhouding van Elohim en de mens, waar er op de achtergrond altijd een derde, gevaarlijke macht in het spel staat.

Het motief van Elohim om het verbond met de mens op te richten is, om de mens en Zijn schepping te beschermen tegen die kwade macht.

Die kwade macht is de satan, de gevallen hoofden, en zijn trawanten en voortbrengselen, o.a. het 'slangenzaad'.

Enerzijds is er het 'vrouwenzaad', anderzijds is er het 'slangenzaad', als twee werkelijke zaadlijnen, groepen van levende wezens, Genesis 3:15; Jesaja 14. Het verbond is dan ook niet zo maar een vorm, maar is een realiteit. Wij mensen hebben te kiezen, voor de satan, of voor Jahweh..

In de engelenwereld is de zonde ontstaan, Jesaja 14, die hun standplaats hebben verlaten, Judas vrs 6.

Adam had de opdracht de hof van Eden te verdedigen tegen insluipend kwaad. Hij moest de hof bewaren en bewaken. Hij moest op zijn hoede zijn als bewaker, Genesis 2:15. De Hof was een weer teruggewonnen terrein, daar satan de 'overste dezer wereld' was geworden, *Eph 2:2 In welke gij eertijds gewandeld hebt, naar de eeuw dezer wereld, naar den overste van de macht der lucht, van den geest, die nu werkt in de kinderen der ongehoorzaamheid; Johannes 16:11 En van oordeel, omdat de overste dezer wereld geoordeeld is.*

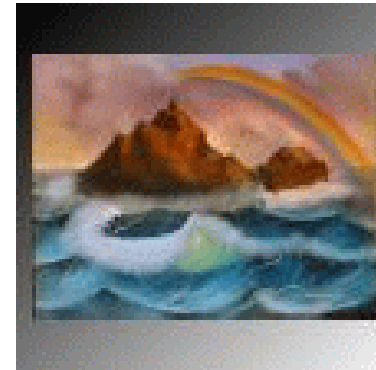
De Boze had buiten Eden dus zijn werkterrein en mocht blijkbaar ook in de Hof komen om met de mensen te spreken.

Bij het oprichten van het Verbond van Elohim met de mens is op de achtergrond het kwaad steeds aanwezig, in de vorm van het 'slangenzaad', het satanisch gestuurde en door de satan bewerkte kwaad. Daarop moeten wij heel goed letten in het vervolg.

De aarde en de gehele schepping behoort Elohim toe. Er kwam een ogenblik dat de satan opstandig werd en gevallen is, Jesaja 14, Ezechiël 28, zie onze brochureserie 'Electra' over de rivaliteit en strijd der goden. De aarde werd het domein van de Boze, en de mens leeft in bezet gebied. Het koninkrijk van Elohim, de heerschappij van Elohim over de aarde moest worden uitgesteld en herwonnen, maar komt er wel. Daartoe is het verbond opgericht.

Elohims doel staat vast en wordt bereikt! Het is Elohim te doen om het vrouwenzaad, waarmee Hij Zijn einddoel gaat bereiken.

In de verbondsluiting met Noach zien wij eveneens de kwade macht op de achtergrond, n.l. het water. Zie onze brochure over

Noach-verbond

'Water' no. 103, daar de Boze van het water gebruik maakte om de schepping te verwoesten, etc-. Water is voortaan geen algehele bedreiging meer voor het vrouwenzaad, gezien het verbond met Noach. Jahweh troont boven de sterke wateren. Hij heeft ze volledig in Zijn macht en onder controle. Psalm 74:13, 93:4. Dit is het **natuur**verbond, en is er vanwege Elohims 'algemene genade'.

Ook bij de verbondssluiting met Abraham zien wij de kwade machten, n.l. de omliggende vijandige volkeren.

En in het huwelijksverbond zijn er ook de kwade machten, waartegen de man zijn vrouw moet beschermen, o.a. andere mannen, vermenging en overspel, zie onze brochure 'Telegony' no.124.

Verbond, zie Strongs1285 **b@riyth** {ber-eeth'} from 1262 (in the sense of cutting

Verbinten, zie Strongs 0632 **'ecar** {es-sawr'} 1) bond, binding obligation

Er is een verschil tussen deze twee. Een verdrag is immers een soort contract. De oude kerk, Rome, de Luthersen, de Dopers, etc- hebben geen verbondsl leer. De Gereformeerde vaders wel. Zij begrepen dat de verbondsgedachte niet maar zo een of andere leer is, maar iets werkelijks. De Reformatoren hebben de verbondsl leer ontwikkeld, zoals Calvijn, Bullinger en Ursinus en Olevianus.

Zij erkenden de Vader-kind verhouding, en dat scheidt verplichtingen, maar gaven aan die verplichtingen een te grote betekenis. Zij gingen het verbond als een soort inkleding zien, en niet als iets werkelijks. Ook heden sluit toch een vader geen verbond met zijn kinderen opdat ze hem gehoorzamen! Kinderlijke gehoorzaamheid berust op liefde, en niet op een verbond of contract. Zij hebben het verbond beperkt tot het toebrengen van een groep uitverkorenen tot de zaligheid, alsof dat het één en al is van het doel van Elohim met Zijn verbond voor Israël.

Een verbond is niet zomaar een contract. Een contract heeft verplichtingen en duurt een bepaalde tijd. Een verbond omvat ons hele bestaan en is permanent, het eist ons geheel op. Zulk een verbond kennen wij mensen niet. Het verbond dat Elohim opricht is ook nooit met een enkel individu, maar met een groep, met een organisme, n.l. het vrouwenzaad.

Een verbond wordt algemeen over en weer gesloten, en heeft een bewilliging van twee zijden. Een verbond moet een acte hebben hoe en waarom het tot stand is gekomen, anders heeft het geen waarde.

Voor het zogenaamde ‘werkverbond’, waar onze vaders het alom over hebben, is zoiets niet aan te tonen, en voor het zogenaamde ‘genadeverbond’ geldt hetzelfde. Wij komen deze namen dan ook niet in de Schrift tegen.

Het verbond heeft dus als **motief de bescherming van het vrouwenzaad** en de strijd en bescherming tegen het slangenzaad, niet als iets dat in de lucht zweeft, maar als iets werkelijks. Het betreft hier een gemeenschappelijke vijand, zowel van Elohim als van het vrouwenzaad. Het verbond heeft als voorwaarde dat er een gemeenschappelijke vijand moet zijn. En die is er, nl. het kwaad

Door de scheppingsdaad werd de mogelijkheid geopend voor het ontstaan van een vijandige macht, dus dat het geschapene zich uit

eigener beweging zou kunnen keren tegen de Schepper. De gedachte aan een vijand is in de scheppingsidee reeds aanwezig, en dus ook de verbonds-idee! De verbonds-idee is er niet door de zonde bijgekomen. Ze was er reeds tussen de Elohim zelf, onderling, in Vader-Zoon relatie. Het verbond draagt in de Schrift dan ook het karakter van ‘bevrijding’ en verlossing van die kwade macht(en).

Het vrouwenzaad is door de Elohim uitgekozen, dat wil zeggen, het is Zijn volk, Zijn zaadlijn, en die loopt naar Abraham, Izaak, Israël, David, Christus en de Gemeente, daarna het herstelde Israël uit de verstrooiing. Het is een particuliere genade, de uitverkiezing van Israël uit de andere volkeren.

De verbonds-idee is niet een tijdelijke en wisselende vorm, maar is onveranderlijk. In het paradijs is nog van geen enkele verbondssluiting sprake, en ook op Hosea 6:7 kan men geen verbondsdogma bouwen. Thomas Boston en velen met hem hebben wel geprobeerd om in Genesis 1-3 een verbondssluiting of verbondsoprichting te zien, maar daar wordt nog met geen woord over verbond gesproken! Alles is bij hen hypothetisch (veronderstellend). Er wordt niets genoemd over een werk- of genadeverbond, in de zin om het kwaad tegen te gaan. Is het verbond er dan alleen om der zonden wil, om het kwade? Of heeft het verbond een eeuwige oorsprong en doelstelling?

Het verbond wordt ons in de Schrift alleen voorgesteld als een middel om ons uit de zondestaat te verlossen, daar er pas na de val van verbond sprake is. Het gaat om het herstel van Elohims heerschappij over de aarde, om Zijn koningschap. De Schrift houdt zich bezig met de realiteit, en niet met het speculatieve, over verbonden die opgericht zouden zijn, of iets dergelijks.

Hetgeen wij uit de Schrift kennen, is onder andere het natuurverbond met Noach. De natuur heeft een vijand(en) en deze moet worden overwonnen. De natuur ligt onder de vloek en

dienstbaarheid, en moet daarvan verlost worden, zie Romeinen 8:19 *Want het schepsel, als met opgestoken hoofde, verwacht de openbaring der kinderen Gods.*

Ro 8:21 Op hoop, dat ook het schepsel zelf zal vrijgemaakt worden van de dienstbaarheid der verderfenis, tot de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods.

9 Maar Ik, ziet, Ik richt Mijn verbond op met u, en met uw zaad na u;

17 Zo zeide dan God tot Noach: Dit is het teken des verbonds, dat Ik opgericht heb tussen Mij en tussen alle vlees, dat op de aarde is.

Waarom wordt het natuurverbond het **eerst** genoemd in de Schrift? Omdat de natuur **eerst** moet worden vrijgemaakt. Pas daarna kan het Adamsgeslacht of vrouwenzaad in harmonie met de

Ark van Noach

schepping en de Schepper leven. Vandaar dat het verbond met Abraham pas daarna werd opgericht.

Het natuurverbond berust evenzeer op genade, en men kan daarom niet alleen over ‘genadeverbond’

spreken zoals onze gereformeerde vaders doen, zijnde voor een kleine groep mensen. De makers van de verbondstheologie hadden hierop nog weinig of geen zicht, als Bullinger en Ursinus.

Ook dienen wij te letten op het gegeven dat er bij Noach en Abraham géén sprake is van een verbond**sluiting**, maar van een **oprichten** van het verbond, niet met of tussen enkelingen, maar met héél het vrouwenzaad, het zaad Abrahams, dat overgaat op David, Christus en geheel Israël. En het is heel knap van de Boze om zijn letterlijk nageslacht, het slangenzaad de plaats te laten innemen van het vrouwenzaad. Dat zien wij voor onze eigen ogen in de ‘joden’, die zeggen dat ze joden (echte Israëlieten en

kinderen Abrahams zijn, maar het liegen, Johannes 8:44, Openbaring 2:9,3:9).

In de Schrift hebben wij in feite maar met **twee** verbonden te maken:

1. Het natuurverbond met Noach, en dat geldt voor de aarde, de verlossing van de aarde
2. Het verbond met Abraham en zijn nageslacht.

Genesis 3:15 is **geen** verbond, maar is de belofte voor het vrouwenzaad, waarin de bedreiging wordt bekendgemaakt tegen het slangenzaad. Wij dienen goed na te gaan wie wie is, en aan welke zijde wij staan. Met Abraham (Israël) is het verbond opgericht, op voorwaarde van wetsgehoorzaamheid.

De **liefde** van Elohim en de verlossing in Christus is dus **beperkt** tot Zijn eigen wereld, Johannes 3:16, en strekt zich **niet** uit over het slangenzaad en de boze dingen van deze wereld.

Israël is uitgekozen uit alle volkeren der aarde, en dat volk zal **alleen** wonen en mag zich niet vermengen, Genesis 18:18 *Dewijl Abraham gewisselijk tot een groot en machtig volk worden zal, en alle volken der aarde in hem gezegend zullen worden? Welke volken?*

De volken uit Genesis 17:5, 28:3, 35:11, 48:4, namelijk de Israël-volkeren. *Numeri 23:9 Deuteronomium 33:28 Israel dan zal zeker alleen wonen, en Jakobs oog zal zijn op een land van koren en most; ja, zijn hemel zal van dauw druipen.*

Zie verder Jesaja 43:1-5vv

1 Maar nu, alzo zegt de HEERE, uw Schepper, o Jakob! en uw Formeerder, o Israël! vrees niet, want Ik heb u verlost; Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt Mijn.

Dat is nu Zijn verkiezing! De verkiezing van het volk (het vrouwenzaad) dat Hij beschermt tegen het Slangenzaad en elke vijandige macht. Dat is Zijn verbond met hen en de motivatie ervan. (Psalm 105:5 en 6 berijmd over het Verbond)